

P A

K A J

Č €

P I Š E m

Avtorice in avtorji besedil: Ana Grum, Ana Hlastan, Andraž Pikš, Barbara Mihelič, Damijan Janžekovič, Denis Suhi, Ema Čepon, Eva Mauricio, Igor Dacko, Ines Hrovat, Jana Puklavec, Jasmina Begić, Jasmin Majdanac, Kaja Šoštarec, Karolina Kralj, Klara Krebs, Klemen Jaklič, Klemen Kralj, Laura Vehar, Manca Andoljšek, Marko Čučić, Maruša Rejc, Matevž Kokot, Maša Antuničević, Maša Kalin, Meta Vražič, Miranda Djelovci, Nika Jurman, Nina Kranjac, Nika Rihtar, Nina Vesel, Oliver Repić, Pia Stegar, Rok Gutnik, Rebeka Drobnič, Sara Špes Mecur, Ula Moškerc, Urška Kamnar, Urša Gotovina, Vijoleta Gostimirović

Avtorice in avtorji risb: Lara Wolf, Luka Jurše, Nina Vesel, Žan Zrimšek

Risba naslovnice: Nina Vesel

Urejanje in lektura »Skozi pekel do življenja«: prof. slov. Erika Božič

Mentorica konsov 3. B, 3. C in 3. D: prof. slov. Katja Vidmar

Urejanje glasila: Kaja Šoštarec, prof. slov. Kristina Hočevar

Mentorica glasila: prof. slov. Kristina Hočevar

Tisk: Partner graf d.o.o.

Naklada: 400 izvodov

PAKAJČEPIŠEM

literarno-likovni list Gimnazije Moste

št. VI

junij, 2015

K sodelovanju vabljeni dijakinje in dijaki gimnazije Moste.

Svoje prispevke za naslednjo številko lista pošljete na:

kristina.hocevar@gmoste.si

**Kot nezakonski
otrok! pobegnil sem**

otrok!

Pravijo mi NOŽ,
samomor!

da sem nor.

a brez

Obžalovanja

**Kot Prešeren, usodna
smrt.**

Sara Špes Mecur, 3. D

Sara Špes Mecur, 3. D

DALEČ

Tam,
kjer morje v nebo se zlije,
kjer oblak na zemljo stopi,
kjer reka za vogal zvije,
me zvesto čakaš ti.
Na obzorju neskončne te praznine,
polne možnosti za srečo,
kjer ni samote in ni črnine,
ponujaš mi ljubezen rdečo.
Res, da ogibam se črnini,
a rdeča mi ne pristoji.
Jaz predajam se sivini,
ker svobode ne duši.
Ti srce mi vnameš,
a s tem mi pamet obstoji,
lahko mi glavo vzameš,
le mislit pusti mi.
A ne zavijem stran.
Prišla bom do obzorja, ne boš čakal me zaman.
Podala ti bom roko in odšla drugam.

**PLEZAM PO GORI,
GORI IZ TRE,
V PLJUČA ME ŽGE, TO JE MOJ RAJ,
NE SPRAVŠ ME NAZAJ,
HODIL SEM PO STOPINJAH BOBA MARLEYJA, CHARLESA DARWINA,
EVOLUCIJA JE V K*** ŠLA, MARY JANE,
KO TE POGLEDAM, V SVOJEM SRCU SLIŠIM TOPOTANJE,
V BAJTI SPET ROPOTANJE,
ZVOČNIK DO KONCA,
NE SLIŠIM ZVONCA,
SPET MURIJA ZVONI,
MI ŽE ZDAVNI SMO ŠLI,
NIKOL VEČ NAZAJ PRŠLI.**

Primož Rozman, 2. E

P O M L A D

je

Moja
mala
terasa

k (i)

čaka

N A ODDIH

Pepel mrtvega

Letala

so raztresli v

mo

R je

TIŠINE

ZLATO

—

Popolna

U T O P i J A

**Kakor otrok opazoval je
sončni zahod,
preval spominov prišel je na pohod,
ko planil je v sladki jok.**

Andraž Pikš, 2. C

**Slišim stopinje spanja,
prinaša sporočilo ležanja,
to je konec igre in dejanja.**

Denis Suhi, 2. D

Pretrgana veriga

S P O M I N O V !

Stotisoči

hočejo

čez morje

Svet

pesmi

poskrbel

bo

tudi

za

Udobje

beseđ,

je postal

strahopetec

V S A K D N O T
S K A J S

Urška Kamnar, a

Urška Kamnar, 3. D

Ne obglavljaj rož na mojo čast,
ne kupuj cenenih mi daril,
ne sipaj cukra mi v čaj –
prežveči skorjo, ki ščiti me pred soncem,
olupi me, da ostane le meso,
zažri se mi v kosti,
globoko tam pod kožo,
izvezeno iz starih dram,
ki skupaj držijo jih skrbi.
Z nohti razpraskaj moje nežne prsi
in z roko sezi globoko mi pod rebra,
iztrgaj ven ljubezni stare –
mrzla kri naj teče ti med prsti!
Razpri mi čeljusti trde spone,
izruvaj jezik in z njim laži,
osvobodi me cenzure lastne,
pred besedo mojo svet naj klone!
Zasadi svoje čiste kremplje
naravnost v prepolne mi oči,
izpraskaj iz spomina mi podobe
iz preteklih dni, plešoče v soju nove groze.
Z zamahom hitrim glavo mi odpri,
z roko razblini krivo-sladke sanje,
vanjo čist'ga vina mi nalij
in z njim zarjavele spomine mi izbriši.
Nato sešij mi nove kože,
obleci v nove me platnice
in na novo me napiši!

Jana Puklavec, 4. D

Bond

BUM!

Silovit moški boj

ji je spremenil

....

svet

2x

M

o

č

11x

Odkritost

Ana Hlastan

Ana Hlastan, 3. B

OČI ZELENE

Te oči zelene so zdaj postale kot noč brez teme,
kot otrok brez mame in
kot alkohol brez omame.

Name padle same noči neprespane,
nate same nepomembne dame,
na naju pa same nedokončane drame.

Oči bile so poklapane,
take, brez tiste zeleno modre prelivajoče se jutranje mane,
ki so, čeprav za kratek čas, sijale zame.
Lagale zame, in bile po dolgem času spet srečne, zame.
Brez dolgočasne drame in trenutkov, brez tiste grozne osame.

Zelena suša,
in spomini ?

Kako zeleno

je v resnici zeleno?

Strah me je

sive **simfonije !**

Urša Gotovina, 3.b

**Svetloba se lomi na steklu,
na divjem drevesu,
kjer sam sem stal.**

Milan Valadžija, 3. C

Ema Čepon, 3. C

Na prvi pomladni dan je
nočna mora tihi ubijalec

čarovnice in čarodniki

VABIJO

NA POMOČ

TEŽAVE

Brezčasna

rekla

preživetje

življenja

bleščeči

Dan,

na prvem mestu.

pogovor

k R i Č i j o

Maruša Rejc, 3.D

IZPOVED

**Srce milostljivo, sebi škodljivo,
saj drugim upanje je povrnilo,
a tako sebi ga je prekomerno pilo.
Kmalu spoznalo je posledice praznine,
bolečine so se namnožile,
telo ohromile
in negotovost privabile.
Sedaj v srcu kraljuje strah,
na jeziku pogosto poseda prah,
te misli zmorejo utrpeti zamah,
a ne ko udarijo vsi v en mah.**

Nina Kranjac, 3. C

Pod ruševinami stare

Narav e

spreminjajo podobo

najstniške

Brez motiva in srčnosti,

Bodo

odnesli

Spodbud

o

in

uspeh

in

Spolitecane

Besede

se

znova

umikajo

iz delov

sr c a

NINA VESEL 3.C

Neujemajoče se nogavice

in uničeni podplati.

Praviš mi čudna.

Glasi smeh

in ledeni prsti.

Praviš mi zima.

Opotekajoče se noge

in tipajoči prsti.

Praviš mi neučakana.

Jecljajoče skrivnosti

in pijane pesmi.

Praviš mi edinstvena.

Jamice z nasmehom

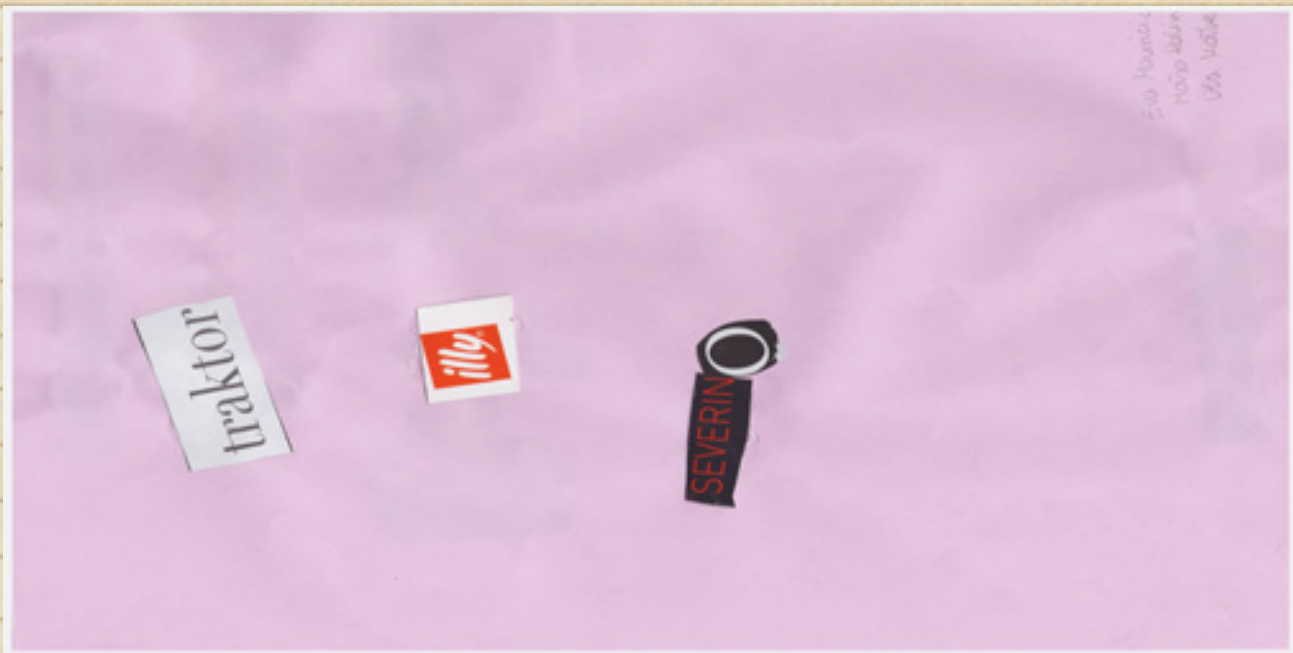
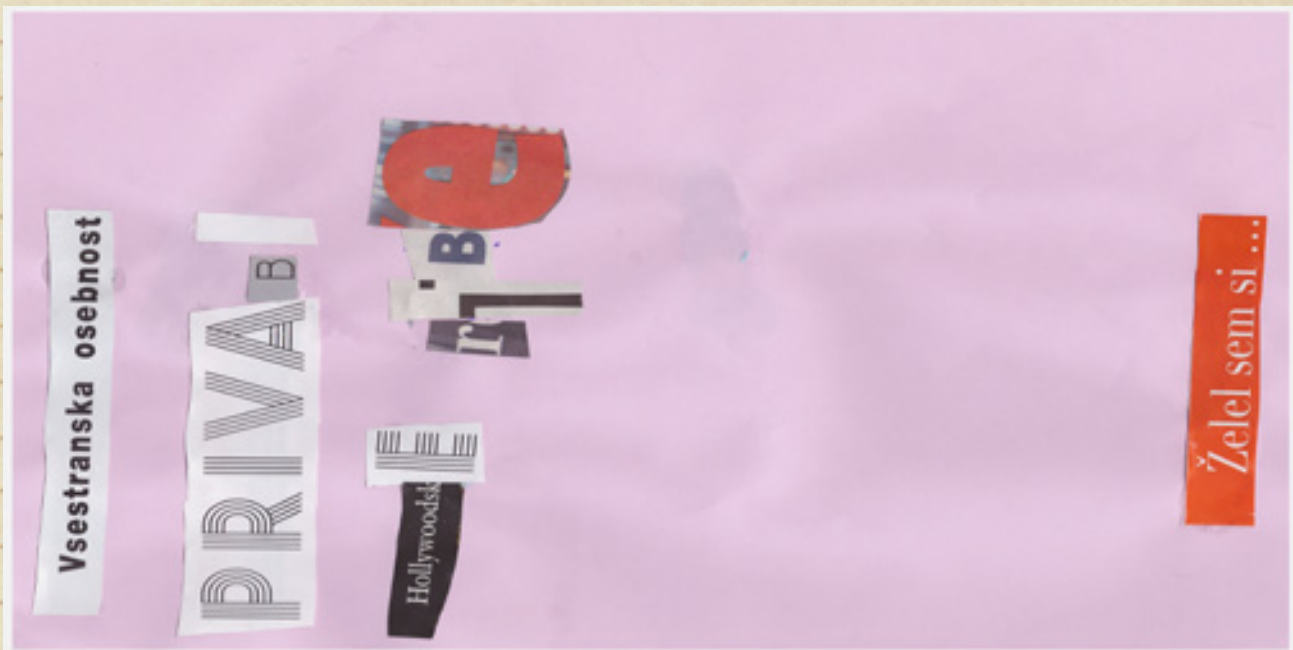
in mehka koža.

Praviš mi sreča.

Rdeča nit usode,

in samo sreča.

Temu praviva ljubezen.

Ljudje se sprašujejo,

NAVADNI SMRTNIKI,

...

dobra dva promila

Nevarna izkušnja

tudi ponoči?

... vsako leto znova

Ne zamudite

ANGEL V BELEM

Plačal boš!

Feniksov let

v uniformi

URADNI PREDLOG

Klic v sili !

Končajte večni boj

V postelji

ne smemo

...

INES HROVAT, 3.C

Ines Hrovat, 3. C

Martin Krpan in Brdavs

Martin Krpan - junak taprav

v svet s sekiro se je podal.

S kobilo Milo sol prinašal

in se na veliko je lagal.

Ko prišel na Dunaj je,

vse črno je bilo.

Ravno danes umorili sina

césarja so, v srce globoko

ga ranili in ga skupaj osramotili.

O Brdavs, Brdavs glava bo šla,

ko Martin pride nazaj.

O Brdavs, Brdavs, ti nagravljen velikan.

Martin Krpan - junak taprav,

vina se je napil in si sira naredil.

Martin Krpan - junak pa tak

posekal lipo je.

Pa se oglasi césarjev glas: Krpan?

Kaj pa to delaš? Ne, ne veš, da cesarica

raje da vse konje od hiše kakor to lipo

od mize?

Pa si jo posekal.

Kaj bo zdaj?

Martin Krpan, pa ne da bi se bal, odgovori:

Kar je, to je!

Martin Krpan konja si je izbral

in ga poimenoval.

Svetega Erazma dan:

Martin Krpan se je bojeval.

Brdavs zagleda jezdeca,

svojega sovražnika.

Ha ha ha, ali je to tisti Krpan,

ki so ga poklicali daleč stran,

da bi se z mano bojeval?

Pojdi mi izpred oči, da te ne vidim!

Če me zgrabi jeza, ležal boš na

zemlji krvavi.

Krpan pa mu odgovori: ne želi si ti,

da te jaz razžalostim in te v roke dobim.

Rajši roke si podajva in se malo poigrajva.

Krpan s kobile skoči in Brdavs za vrat na

tla naskoči in mu reče: no, zdaj pa le hitro,

izmoli en očenaš ali dva in svojih grehov se

pokesaj.

Jasmina Begić, 3. E

Gotovina

je boginja

ki spominja na

ni od včeraj

Kaos

je

med taksisti

idealno

Živeti od kulture

a

je

padla

na

Rok Gutnik, 3. B

Odlomka sta iz nedokončane knjige z naslovom »Skozi pekel do življenja«, ki pripoveduje o najstniku, danes predvsem uspešnem in delavnem dijaku, ki pa ni odraščal v najlepših pogojih. Knjiga se začne z opisovanjem otroštva, predstavi njegov odnos z mamo alkoholičarko, fantove poskuse samomora, na koncu sledi odrešenje ter selitev k novi družini.

SKOZI PEKEL DO ŽIVLJENJA

Ah, december 2013. Dnevi, tedni, ki so me zaznamovali z eno največjih preizkušenj mojega življenja. Ko razmišljam o tem, imam jasno predstavo, kako so se dogodki odvijali. Vse je tako sveže, tako živo. Bolečina, ki jo ob tem občutim, je nepojmljiva, a še kako izrazita. Ob misli na te dogodke v sebi občutim nekakšno gmoto, ki omejuje moje dihanje, hromi moje telo in mi daje občutek ujetosti.

Trinajsti december. Petek trinajstega. Dan oziroma noč, ko je moje življenje zaznamovala nova travmatična izkušnja. Dan je potekal dokaj normalno; zgodaj zjutraj sem se odpravil v šolo, kjer sem tako kot vedno užival, kajti povsod drugod je bilo lepše kot doma. Popoldan sem se s prijateljico srečal ob skodelici kave, z njo prijetno pokramljal, zvečer pa se vrnil domov. Bil je naporen dan tako kot vsak drug.

Usklajevati šolo, službo, nogomet in delo predsednika dijaške skupnosti je bilo neizmerno težko, a vendar mogoče. Tisti konec tedna pa sem bil še posebej utrujen, zato sem se odločil, da bom šel zgodaj v posteljo. Zavil sem v kuhinjo, nekaj malega prigriznil, pokukal v sosednjo sobo in zalotil babico, kako je med gledanjem televizije ponovno zaspala. Ugasnil sem televizor in se odpravil v svojo sobo. Kot po navadi je bila mamina postelja prazna. Nič čudnega ni bilo, bil je namreč veseli december, kar je zanjo predstavljalo razlog več, da je lahko popivala od jutra do večera. Odložil sem stvari, se preoblekel in se ulegel v posteljo.

Mehkoba postelje in toplina odeje sta nekaj najprijetnejšega, ko si izmučen. Lepo sem se zavil v odejo in v roke vzel tretji del Gospodarja prstanov. Nisem uspel prebrati kaj dosti, saj so se oči hitro zapirale in kar naenkrat me je zmanjkalo. Ne vem, niti koliko časa sem spal niti kako globoko, a končno vsaj enkrat nisem slišal matere, ki se je kot po navadi domov vrnila pijana.

Čeprav sem spal trdno kot polh, me je v tistem trenutku nekaj prešinilo. V glavi sem slišal glas, ki mi je rekel: »Zbudi se, nujno!« Nenadoma sem odprl oči in nad seboj zagledal mamo z največjim možnim nasmeškom na obrazu. V rokah je držala podolgovat lovski nož, ki je bil le nekaj centimetrov nad menoj. Nemudoma sem odreagiral in brcnil nož iz njenih rok. Z roko sem jo na vso moč udaril, da se je kot lutka zložila po tleh. Skočil sem s pograda in ko se je začela pobirati, sem jo ponovno udaril ter jo zopet onesposobil. V sebi sem občutil jezo, agresijo, bes, žalost, mešanico vsega skupaj. Tresel sem se, jokal, a obenem kričal nanjo. Razumel sem, da me ni marala, da me je sovražila, da si je želela hčerko in da sem se rodil samo jaz, ampak da bi me poskusila ubiti? S čim sem si to zaslužil? Sem bil res tak ničvrednež, tako grozna oseba, tako nezaželen na tem svetu? Kaj sem ji storil hudega, razen da sem jo imel kljub vsemu rad kot svojo mamo in da sem si želel njene ljubezni? Kričal sem nanjo, jo zmerjal s kurbo, prasico, slabo materjo, govoril, da je zlobna in ji hladnokrvno v obraz rekel: »Sovražim te, upam, da crkneš, prasica!« V tistem trenutku je v sobo pridrvela babica, ki je videla samo, kako mama kleči, jaz pa kričim nanjo. Poskušala me je pomiriti, a ji ni uspelo. To je bilo preveč zame, za osemnajstletnika, ujetega v kletko. Počutil sem se utesnjenega, ujetega. Preoblekel sem se in zbežal ven, na hladno. Tekel sem in iskal pot. Ustavil sem se blizu babičinega vrta, se tam usedel ob drevo in jokal ter hlipal. Tako hudo mi je bilo, trpel sem. Dovolj sem imel vsega. Prizor se mi je pred očmi pojavljal znova in znova. Kako je vihtela nož, kako sem jo udaril, kako sem kričal in kako neizmerno sem si želel, da bi umrla. Bolečina, ki sem jo občutil, je bila neopisljiva in neznosna. Vedel sem, da sem močna oseba, ampak to me je zlomilo, tega bremena nisem zmogel.

To se je nemudoma poznalo v šoli. V desetih dneh sem dobil štiri negativne ocene in zadostno pri angleščini, predmetu, pri katerem sem imel same petice in sem si ga izbral za nadaljnji študij. V šolo nisem hodil, a tudi doma me ni bilo. Rekel sem sicer, da grem v šolo, a sem odtaval drugam, samo blizu šole ne. Nisem se preveč obremenjeval, vedel sem namreč, da bom razredničarki lahko rekel, da sem imel ogromno dela za dijaško skupnost in da je to razlog mojega izostanka od pouka. Prvič v življenju sem izkoristil svojo funkcijo, česar se močno sramujem. Izkoristil sem zaupanje ljudi, ki so v meni videli poštenega in dobrega in predvsem delavnega predsednika dijaške skupnosti. Prvič in zadnjič sem v šoli izkoristil svoj položaj. Nikoli več mi kaj takega ni prišlo na misel.

Medtem ko so vsi preživljali svoj čas v šoli, sem se jaz sprehajal po gozdu in razmišljal.

Bil sem zlomljen, razočaran, neprespan. Našel sem nek osamljeni kotic, kamor sem se na-

mestil. Iz torbe sem vzel steklenico viskija in kozarec. Kako žalostno, da sem svojo bolečino in rane skušal potolažiti ter zaceliti z alkoholom. V tistem trenutku je bilo to edino, kar me je pomirjalo. Želel sem razmisliti o veliko stvareh. Tista noč mi je ostala v spominu, vsak dan se mi je tisti prizor večkrat odvrtel, še vedno se mi je zdelo tako živo. Nikomur nisem razlagal, da me je poskušala ubiti moja lastna mati. Verjetno se še vedno nisem mogel sprijazniti z dejstvom, da se je to res zgodilo. Počutil sem se tako nemočnega, a obenem tudi nevrednega. Vsak požirek viskija je bil odličnega okusa. Kmalu nisem več ločil, ali me po grlu žge viski ali lastna, notranja bolečina. Naenkrat je bila ura tri popoldne in čas je bil, da se vrnem domov, v prostor, ki je bil zame pekel. Na žalost noči, ko bi lahko mirno in brezskrbno zaspal, ni bilo več. Ponoči sem se nenehno zbujal in trepetal za svoje življenje. Mama se je tako kot vedno babici zlagala, da ni bilo nič in da ni res, da me je poskušala ubiti. Zanikala je vsak udarec, ki mi ga je zadala v pijanosti. Verjetno so se modrice po telesu pojavile same od sebe ali pa sem bil tako neroden, da sem padel po stopnicah – vsakič znova, seveda. Napočil je trenutek, ko je imelo življenje zame samo en izhod. To je bila smrt.

Po dolgem času sem se vračal v Fieso, kjer sem vsako leto znova preživel šest lepih dni. Fiesa je kraj, poln spominov in dogodkov, prijateljev in znancev, predvsem pa miru in zatišja. Rad sem se vračal tja, saj sem se počutil svobodnega. Tu so vse rane izginile in občutek sem imel, kot da je morje odplaknilo vse tegobe, brazgotine in probleme. Oglasil sem se pri stari prijateljici, dekletu, s katerim sva se poznala že dolgo in mi je najino prijateljstvo pomenilo neizmerno veliko. Pozvonil sem in oglasil se je njen miren ter nežen glas: »Zamujaš!« Odprla je vrata in me spustila v stanovanje. Bila je urejena, prečudovita, z vsakim letnim časom lepša. Ah, in njen nasmeh, tako iskren in topel, vsakič znova mi je polepšal dan. Skočila sva drug drugemu v objem in v tistem trenutku nisem vedel, kdo je koga bolj pogrešal. Odpravila sva se na balkon, kjer me je čakal obilen zajtrk in kaj hitro sva se spustila v debato. Sprva je beseda tekla o šoli in službi, nato pa sva prišla do resnejših vprašanj.

»Povej mi, kako se počutiš v novem domu?« me je vprašala. Srknil sem malo kakava in ji odgovoril: »Precej boljše kot prej v Mostah, če sem iskren.« Pogledala me je v oči in preverjala mojo iskrenost. Rekla je: »Ne bodi skromen, dolgo se nisva videla, povej mi kaj več o selitvi in življenju na Škofljici. Si se privadil na kmečki del? Sklenil kakšna nova prijateljstva? Našel ljubezen?« Ugriznil sem v palačinko, namazano z marmelado, jo v miru pojedel in ji odgovoril: »Selitev je bila težka. Trajala je deset dni, vse skupaj se je vleklo v nedogled. Med pakiranjem

se je vrnilo veliko občutkov, z njimi pa tudi določeni spomini. Težko je bilo gledati babičine solze, še vedno je bila namreč šokirana nad novico, da odhajam. Škofljica je izjemno lepa in mirna, polna narave ter dobrih ljudi. Velikokrat se odpravim na sprehod ali pa na bližnje šolsko igrišče, saj ljubezni do nogometa še vedno nisem opustil. Prav dosti se nisem trudil, da bi se seznanil z okoliškimi vrstniki. V Ljubljani imam dovolj družbe, živim z najboljšim prijateljem, zato trenutno več ne potrebujem.«

Vzel sem nož in si namazal novo palačinko, medtem pa me je direktno vprašala: »Pa ljubezen, če si me že prej preslišal?« Dvignil sem pogled in ji odgovoril: »Kaj je z njo?« Nasmehnila se je in mi rekla: »Še vedno si prebrisan. Glede na odgovor predvidevam, da si še vedno samski?« Nekaj časa sem bil tiho, nato pa sem ji rekel: »V tem ne vidim nič slabega.« Ona pa me je pogledala in rekla: »Zakaj se izogibaš ljubezni in njenim občutkom? Zakaj se ji ne prepustiš in dovoliš, da ti skupaj s časom zaceli rane ter brazgotine?« Ob teh vprašanjih sem se zamislil in ji po manjšem premoru odgovoril:

»Trenutno v sebi čutim, da še nisem pripravljen na zvezo. Čutim, da še nisem zadosti stabilen, da bi se lahko spustil v to. Zakaj bi svoje težave in probleme prenašal na nekoga, če to ni potrebno? Vse ob svojem času – tudi za ljubezen bo še čas!« Nasmehnila se je, prisedla bližje in me prijela za roko ter me pogledala v oči. Imela je nebeško modre oči, ki so me vsakič znova pomirjale. Stisnila me je in rekla: »Vsa ta leta sem opazovala majhnega dečka, ki se je prebijal skozi pekel in trpljenje, skozi zmerjanje, grožnje ter mnoge druge grozljive stvari. Videla sem te jokati, videla sem te, ko si bil na tleh, ko si imel vzpone in padce. In danes te vidim tu. Ne več kot tistega nemočnega dečka, ampak fanta, ki je pred obdobjem odraslosti in je tako zrel. Povej mi tvoj recept za uspeh. Kako si postal tako močen in uspešen?« Obrnil sem se proti njej, jo stisnil za roko, se ji nasmehnil in rekel: »Vsa ta leta sem prestajal pekel, priznam. Od mame sem bil deležen fizičnega in psihičnega nasilja. Bil sem nemočen in velikokrat na tleh. Bil sem na robu obupa in večkrat sem razmišljal o samomoru, nekajkrat pa ga tudi to poizkusil storiti.« Ustavil sem se, vstal in odkorakal do balkonske ograje ter nadaljeval: »Veš, včasih sem premišljeval, da bi vrnil udarce ljudem, ki so me prizadeli, me ponižali in tudi kaj slabega naredili. Mami, očetu in vsem ostalim, ki so me ovirali v življenju. Pa sem kmalu ugotovil, da ni potrebno.« Obrnil sem se proti njej in ji rekel: »Ne morejo mi nič ... lahko me žalijo, ponižujejo, blatijo, a še vedno sem boljši od vseh njih. Pa veš zakaj?« Pogledala me je in vprašala: »Zakaj?« »Ker še vedno hodim ponosno in sem še vedno pokonci. Če hočem dokazati svojo vrednost, mi ni treba hoditi po drugih, ampak ponosno hodim mimo vseh, ki mi

želiyo slabo in se jim samo smejim. Jaz bom vse to vrnil tako, kot najboljše znam – živim dobro in pošteno, delam kar me veseli, pa še srce in dušo in prijateljev, ki mi stojijo ob strani imam. Verujem in hodim svojo pot.«

Nekaj časa me je gledala, nato je vstala, me tesno stisnila k sebi in mi rekla: »Veš, nikoli v življenju si ne bi mislila, da bom te besede tako jasno in glasno slišala iz tvojih ust. Neizmerno sem ponosna nate in v čast mi je, da poznam tako močno osebo, kot si ti. Ne bi si mogla želeli boljšega prijatelja in brata, kot si ti!«

Damijan Janžekovič, 4. C

Pia Stergar, 3. C

Igor Dacko, 3. D

**Želim si svežih oblakov in hitrih korakov,
ki po cesti drvijo v neznano.
Ne maram več za to poscano sivo Ljubljano,
hočem novih odtenkov sivine,
želim si z roko skozi obzorje in novih oblik praznine.
In ni mi mar, če grem na morje, na plažo ali v planine,
le da izluščim iz te skorje se težke,
ki mati ji pravi Vsakdan.
A ker pravijo, da ni lepo jemati, kar ni tvoje,
tuje hiše pustila bom stati
in tujcem bom kradla le gore in cvetje in ptic mehko petje,
in pustila bom svoje gradove,
da se podrejo na ljubljanskih oblakih, ter vrgla v objem se praznega občudovanja.
Tam zgradila bom nove palače na težkih omamnih hlapih
domačega žganja in poljih uvelih rož naivnega pričakovanja.**

Jana Puklavec, 4. D

utrujen a Evrop a se sprašuj E

KDO NI DOVOLJ POZOREN

Na 22 človeških usod i?

zaman iščej O v Sitev i!

KAROLINA KRALJ, 3C

► Pesem za dinar

mrtva Hvala je moja

Prepričljiva avtorska poetika

Težak boj za življenje v miru

Torek

Sreda

Četrtek

Petek

Sobota

človek bo plačal

Konec neke dobe

udarec

zares boli"

Nina
Kranjac, 3c

Ura je bila 3:57 ponoči.

Njena desna noga je molela izpod snežno bele rjuhe, medtem ko se je z levo dotikala moje.

Na trebuhu sklenjeni prsti so se enakomerno dvigali in spuščali.

Hladno čelo se je pod odejo kapljic svetlikalo v soju mesečine, ki je elegantno uhajala skozi
zlomljena polkna.

Če si iz žabje perspektive pogledal naravnost mimo in pozorno prisluhnil, si lahko slišal ža-
reče dragulje z neba peti tako čarobno in svetlo, da ti je za sekundo vzelo sapo.

Skozi priprto okno je uhajal svež vonj, prinesen z valov, ki se je pomešal z vonjem po sončni
kremiti.

Od časa do časa se je pred belo ograjo prižgala luč, nato pa je atmosfero prerezalo šumenje
lovorovega grma poleg okna, kar je pomenilo, da so se mački prikradli domov.

Njeni lasje so bili kot zlato, razlito po kristalni belini, ki naju je obdajala.

In njen obraz.

Suh od soli in ohlapen zaradi časa, a še vedno, tako čudovit kot poletna noč, ki naju je zibala
v objemu.

To poletje, je bilo kot nič katero do tega in po tem, kar si je moj kapacitetni prostor v mož-
ganih uspel vtisniti v mojih devetnajstih letih.

A tista noč, tista mehka poletna noč, se je prilepila na aorto, katera še danes, tri leta po naji-
ni noči, trga delčke s stene prekatov in jih pošilja globoko v moj sistem.

Kaja Šoštarec, 3. A

Kaj je tisto, ?

kot osem let živi

Zmaličeno truplo

Česa še

nismo

izvede

?

zaklad?

Hvala, da ste v tako velikem številu prepoznali

zaklad

Smrtonosni

ritual, ki vzbudi

Otroku

Strah,

Vijoleta Gostimirović, 3.c

BODI TO, KAR SI

U Ž I V A J V

ž I V L J E N J U

GLOBIN

ko stopim , želim na parket in

KOCKE •

365 dni

želje in okuse V

TUDI

V

objemu pisane narave •

Vijoleta Gostimirović, 3. C

Ne glej me tako:

Ne glej me tako, kakor da vidiš nekaj dobrega v meni.

Ne glej me tako, kakor da vidiš nekaj, kar ti je všeč.

Ne glej me tako, kakor da imava priložnost.

Ker potem za sekundo pozabim.

Pozabim.

Da ni v meni ničesar dobrega.

Da na meni ni ničesar všečnega.

Da midva nikoli ne bova imela priložnosti.

Pustim si verjeti.

Pustim si verjeti, da mogoče.

Pustim si verjeti, da nekega dne.

Pustim si verjeti, da sem vredna.

EN P O Z R EN

Umazana Pravljica

je

Nepopisan list

Romantiki z mogočnimi glasovi

ne morete vedeti ?

več kot sama

»nemogoča želja«

LJUBI NI ?

Maša Antuničević 3D

Maša Antuničević, 3. D

Njuna temna skrivnost

Spomni se dne, ko je umrla, ali pa je tako mislila. Konec 16. stoletja na mrzlo noč v gozdovih Anglije je zaslišala lajež psov, kopita konjev in strele puške.

Zbudila se je zaprta v krsto in morala je splezati iz lastnega groba in na kamnu zagledala:

Diana Annabelle Raidheid

Edinburg 1580–1600 London

Vsak večer, ko se zbudi in gleda sončni zahod, se spomni svoje smrti in začetka novega življenja. Zdaj s škotskim klanom živi na podeželju, skrita pred ljudmi in odrezana od človeškega življenja. Odide v Edinburg, oblečena v dolgo rdeče krilo in črno majico, v vetru njeni dolgi vranje črni lasje plapolajo za njo. Noči preživi v klubu za vampirje Nočni ugriz, tam lahko vampirji v miru pijejo kri in nimajo več skrbi z lovljenjem.

V zgodnjem zimskem jutru se je vračala v svoj dvorec skozi Edinburg in opazila mladega fanta, ki jo gleda, ugiba študent, ki gre na predavanja. Ko je želela hitro oditi iz mesta, se ji je fant približal. »Pozno odhajaš za ta dan v tednu,« se je spogledljivo nasmehnil. Sonce vzhaja, Diana živčno grize ustnice. »Odvisno, kam greš,« je rekla skrivnostno »Mudi se mi,« je dodala, in tik ko se je obrnila, je zaslišala: »Te lahko še kdaj vidim?« »Jutri petnajst čez deseto tukaj,« je odgovorila in odvihrala proti dvorcu in skozi vrata stopila v zadnjem trenutku pred vzhodom sonca.

Tisti večer je zgodaj odšla po kozarec krvi, preden spet vidi, nekoga, ki bi lahko bil nov prijatelj in bi imela stik z ljudmi.

Ko je prišla do parka, je skrivnostni fant že stal pred njo. »Skrivnostna dama se je le prikazala,« se je nasmehnil, opazil je, da je oblečena v dolgo krilo in klobuk, ki spominjata na modo zgodnjega 20. stoletja. »Obljub se držim,« odgovori skrivnostno. V svetlobi mesečine je Diana prvič opazila neznančeve temne lase, ki padajo po njegovem čelu, mišice, ki oblikujejo njegovo telo, in oči, ki kažejo resnico in skrivnost naenkrat. On pa je opazil njeno blede pol, črne lasje, ki padajo na njena ramena, drobno postavo in oči, polne žalosti in neizpolnjenih sanj.

Več tednov sta se vsaj vsak tretji dan videla in se sprehajala po ulicah Edinburga ali po škotskem podeželju. Diana je vedela, da svoje skrivnosti ne more dolgo skrivati in da se mora odločiti, kaj bo naredila. Zamišljena ni opazila, da jo je še vedno neznan fant nežno prijel za roko. »Lahko izvem ime svoje skrivnostne dame?« je vprašal in jo pogledal v oči. »Diana Anabelle,« je zavzdihnila kimajoč. »William,« je odgovoril.

Po še nekaj tednih sta oba začutila čustva drug do drugega in Diana je vse težje skrivala svojo skrivnost in dejstvo, da je mrtva. Več časa, kot je minilo, težje je skrivala svojo skrivnost in obvladovala svojo žejo krvi, kadar je predolgo preživela čas v bližini ljudi.

William se je spraševal, čemu se vidita le v poznih nočnih urah in zakaj staromodni videz.

Proti začetku poletja, ko so bile noči že zelo kratke, sta sedela ob jezeru. Diana je zavzdihnila in pogledala Williama »Will ...,« se začela in pokazala čekanje, »mrtva sem.«

Presenečen brez besed jo je začuden pogledal: »Kaj si?« Njene oči so živčno gledale v tla: »Mrtva. Pravijo nam vampirji.« Nobeden od njiju ni vedel, kaj reči, Will, ker se še ne zaveda, kaj točno se je zgodilo, Diana pa zato, ker je skrivnost tako dolgo skrivala.

Ker on čez poletje potuje po Evropi, ona pa ne sme na sonce, sta se odtujila. On je nadaljeval študij, ona pa je postala vampirska princesa svojega klana. Več let se nista videla, skrivoma sta mislila drug o drugem ob gledanju sončnega zahoda, vedoč, da sta njuni življenji preveč različni.

Diana opazuje dva vampirja, ki se borita za mesto generala, in vidi Williama, ki hodi po ulicah Edinburga, ne da bi vedel, čemu se bliža. Slišal je strel in šel proti zvoku, Diana ga, proti svoji volji in željam, ni opozorila, naj se ne bliža strelom, ki za vpletene niso nevarni. En metek se je odbil od železnega zidu in zadel Williama, v manj kot sekundi je Diana že klečala on nje-govem skoraj mirujočem telesu. Solze so počasi tekale po njenem licu. Diana, ki je na visokim položaju v Temnem cesarstvu, ki zasega ves svet, kot vampirska princesa Škotske, zdaj lahko odloča o novih članih tega sveta, ki je kot mit predstavljena človeškemu svetu, lahko reši edino osebo, ki jo je kadarkoli ljubila, je prerezala svojo dlan in mu kri zlila v usta, nato pa ga ugriznila in strup iz čekanov spustila v njegovo kri. Proti jutru je umrl, pogreb je imel še isto noč, obkrožen le s prijatelji in bližjimi sorodniki. Diana je gledala od daleč, skrita v sencah, čakala na noč, pripravljena na njegovo vnovično rojstvo kot eden izmed njih.

William se je zbudil v krsti, vedoč, kaj mora storiti. Tolkel in praskal je po krsti, dokler ni začutil zemlje pod nohti in se izkopal iz groba. Ob kamnu groba je videl Diano. »Dobrodošel med nami. Zdaj si član škotskega klana,« je rekla skrivnostno, in tako sta skupaj zaživela v Temnem, cesarstvu, v katerem nikomur ne bije srce.

stresni test !

znanja

MLADINA

umnost

Grozno , kazen

Cankar Pozabljen ?

Izzivalec lačen Mož pri nas

kazalo

spet

1

1

1 1

Policisti

starši

Priložnosti

Naslednik

?

se m

ja z

Matevž Kokot 3.B

OLIVER REPIĆ 3.C

To ni ljubezenska pesem.

To je opomnik.

Spomnim se občutka tvoje roke v moji.

Spomnim se takta tvojega utripa.

Spomnim se tvojega prasketajočega glasu.

To ni ljubezenska pesem.

To je tragedija.

Pred teboj sem se zlomila,

svoje koščke sem pustila v tvojih žepih.

Bila sem zvezda v tvoji konstelaciji.

To ni ljubezenska pesem, to je odkritje.

Nisem te rabila.

Krvavela sem ljubezen, bila sem ozvezdje.

To ni ljubezenska pesem, to je le začetek.

Še vedno krvavim, še vedno sem strta.

Sem sama svoje veselje.

Meta Vražič, 3. A

v zraku

je

dan za ...

Pravljica

,

pomladna

DOŽIVETJA

Smo tudi mi

v življenju

nula

?

Nor je,

kdor

še ni šel

V

ČISTO DRUG SVET.

Lara Vehar, 3. D

**Tako dobro se pretvarjaš,
to oba veva.**

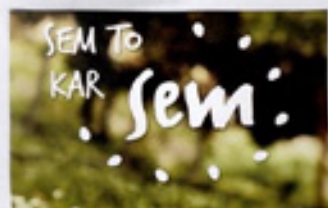

**Praviš, da so dim, ki ga izdihneva,
oblaki.
Pravim, da naju še vedno oba ubija.**

**Praviš, da so tablete zdravila za
najini duši.
Pravim, da nikoli ne bova zdrava.**

**Praviš, da je ljubezen za šibke
slabiče.**

Pravim, da si poln sranja.

v pomladne dni

Pisalo se bo novo poglavje

Živahno

Pospešeno naprej!

pisani

tek

sploh ni tisto,
kar se zdi

?

Je le korak na poti k večnosti.

napake

Odbite

PRŠŠŠ

Počutite se bolje

BODITE NAJBOLJŠI

54

priložnosti

svet

Nina Jurman 3-D

Nina Jurman, 3. D

On.

**Z zavojčkom cigaret v žepu in
slušalkami v ušesih se delaš Boga.
S steklenico cenenega vina po stenah
pišeš "Bog ne obstaja".
Pred njegovo hišo kričiš in mu
pljuvaš pred noge.**

Ne veš, da si Bog.

Risba: Nina Vesel, 3. C

Tobogan

b e s e d

bazen

Občut **kov**

t r a m p o l i n

z v o k o v

t i š i n a

ANA GRUM, 3-C

Ana Grum, 3. C

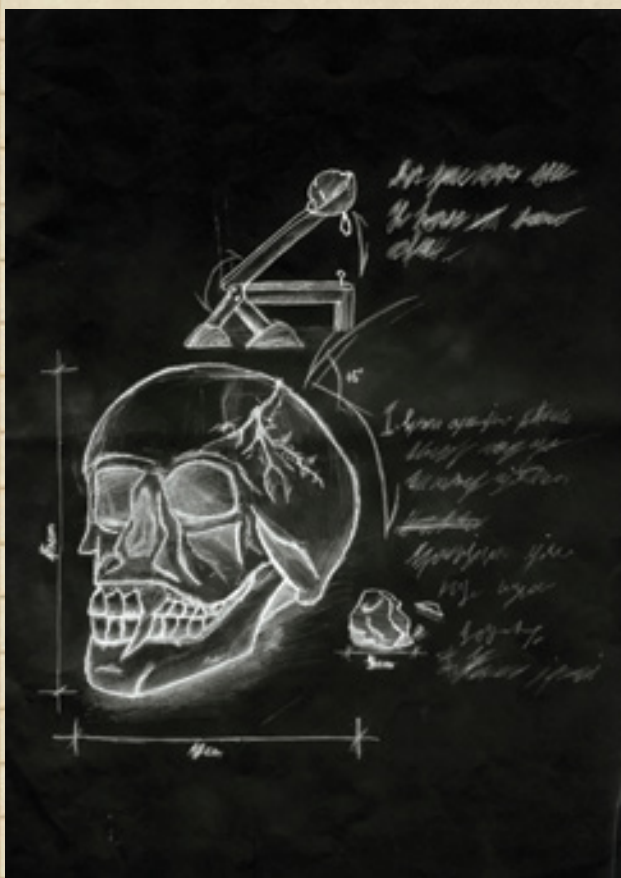
Opojnosti

V žile in po telesu
kakor gadi po drevesu.
Vedno več in vedno globlje
iz čaše k ustom, iz ust na tla.

Glej na belih prsih srajce
že buhteča raste roža ti rdeča,
trdovratna in odvratna
od vina sladka, kriva sreča.

Pod večer in tja v noč
na vrata uma trka mrak.

Zunaj jasen, čist večerni zrak,
a kot da prah se dviga,
duša se duši,
ne ljubezni ne veselja –
mir svobode si želi.

Risba: Žan Zrimšek, 3. E

Jana Puklavec, 4. D

7

upokojenje

Zdahnili

prihranki

k

nesmrtni

Bankam

Brez

duš

Užitkarica,

zbita

vroč

motor

smrt

Klemen Jaklič 3.C

Klemen Jaklič, 3. C

Sanjam

Grozne sanje.

Da me nekdo ljubi.

Da ne nosim teže celega sveta na svojih ramenih.

Da se smejim,

brezskrbno.

Grozno ...

Kaja Šoštarec, 3. A

Kakšna bo
prihodnost?

DOBRO JE VEDETI

Nasmeh na otroških obrazih

da ali ne?

možgani niso nezreli,

€ Hašiš, trava, milijarde evrov €

stari grehi

zgodovine

Leteti ali ne

Pa, pa,

Človek,

prisluhni

glas^u

zmage

Barbara Mihelič 3.D

Barbara Mihelič, 3. D

**Ujeta med kdo sem in kdo želim biti,
sem prikovano sedela
pod nebom oblečenim v popolno temo,
okrašeno s kraljevim zlatom,
s cigareto v roki,**

in tvojim imenom v ustih.

PLUS

ni minus

in minus ni plus

če je v žepu

novica ni nova

UH

Čaka

Me

dena

Doma

bom

Spa

JASMIN M. B.D

boljše kot 150 županov,

čisti jo sanitarije

Z VONJEM LIMONE!

inšpektor vas gleda

KAKO da imate:

mlajše

Marko Čučić

Marko Čučić, 3. B

vlada voli SVETOVNO VOJNO !

Grozno !

sprejemajo
nestabilno
sol

Želeli smo manj, dobili smo še več

ključ za razumevanje vojne ?

Pozabljeni Cankar

Klemen Kralj

Sleci se

Ko te povabim k sebi, se sleci.

Najprej jakno.

Nato majico.

Odvrzi jo čez rob postelje.

Sedi na tla.

Poglej me v oči in se začni odpenjati.

Odpni svoje žile, in mi jih pokaži.

Razreži se na drobce, in mi jih ponudi.

Odlepi svojo masko, da te lažje izpijem.

Strgaj se pri odpiranju, in nemočno (po)glej proč.

Jezno odvrzi svojo kožo in objemi svoja gola kolena.

Dovoli mi, da te oblečem.

Kaja Šoštarec, 3. A

Družina.

Vsi potrebujemo dom

vrednote ?

Zadostoval
bi korak !

Zapori so ogledalo družbe

Želimo biti Bolj povezani
tam,
kjer drugi niso

Zapori so ogledalo
družbe

Dobro, Dobro, 3. D

Rebeka Drobnič, 3. D

Življenje **je** simbol

DA ALI NE?

užitek in Nagrada

dragocen smrtni udarec

LEP DAN JE Vaša jesen

Na poti do lepote

ŽIVLJENJE je

KRATKO

..

Nika Rihtar, 3.D

Nika Rihtar, 3. D

